posset, esset irritandi sacramenti, atque adeo sacrilegii in ejus confectione admittendi. At hoc periculum est inane, siquidem exulat prorsus sacrilegium ab eo modo operandi, propter probabilitatem sententiæ ex qua operatio elicitur. Et cum homo non sit propter sacramenta, sed e contrario sacramenta sint propter hominem, juxta D. Augustini effatum, præstat sacramentum exponere periculo invaliditatis, si forte reipsa opinio, ex qua sacramentum conficitur, esset falsa, quam exponere hominem irreparabilis damni periculo, si forte reipsa opinio, ex qua sacramentum admovetur, vera esset. Salvaretur enim homo adhibito tali remedio; eo autem non adhibito, rueret in exitium sempiternum.

Itaque obligatio absolvendi, in eventu, de quo agimus, aliisque similibus, rata esto, non tantum quoad eos qui sententiæ nostræ inhærent, sed etiam quoad adversarios, qui speculative censent eam esse falsam. Nihilominus enim ob summum proximi periculum, obligantur nostram practice sequi, et propriam deponere, etiamsi esset probabilior, juxta principia generalia in tractat. de Conscientia, et de opinionibus. Et ita in hoc ipso negotio Vasquez, 3 p., q. 91, art. 4, dub. 2, et l. 2, d. 63, c. 2; Tannerus, t. 4, disp. 6, q. 9, dub. 1, n. 14; Zambranus, c. 4, dub. 2, sect. 6; Sanchez, l. 1 in Decal., c. 9, n. 33; Becanus, l. 2, c. 4, q. 9, n. 10, et alii adducti in tractatione de Conscientia.

FINIS APPENDICIS POSTERIORIS.

INDEX RERUM ET VERBORUM

QUÆ IN HOC VOLUMINE CONTINENTUR.

A

ACTIO.

Actio duplici modo potest ratione distingui, append. 1, c. 29.

ACTUS.

Primus actus supernaturalis fidei, spei, charitatis, et a quo principio proximo procedant, append. 1, c. 4.
Deus, ut supernaturalis causa et prima, physice et realiter efficit actus nostros supernaturales, id.
Unde proveniat quod noster intellectus et voluntas possint per vires naturales elicere aliquos actus imperfectos circa objecta supernaturalia materialiter sumpta, append. 1, c. 11.
Actus prædestinatorum qui ad vitam æternam conducunt, nullo modo dici possunt præter intentionem Dei, append. 1, c. 15.
Duplex reductio de potentia in actum; una agentis, altera potentiæ passivæ, append. 1, c. 30.
Omnes actus liberi boni dici possunt esse ex intentione Dei, id.

ADVERSARII.

Ad quas angustias ex adversariorum doctrina redigatur nostra libertas, append. 1, c. 18.
Adversariorum doctrina rejicitur, et videtur contraria definitioni Concilii Tridentini, id., c. 19.
Adversariorum inconstans doctrina, id., cap. 20.
Quibus difficultatum labyrinthis se implicent adversarii, id., c. 18.

ARBITRIUM.

Vide LIBERUM ARBITRIUM.

ARGUMENTUM.

Argumenta ex naturali insufficientia liberi arbitrii ad opera gratiæ, append. 1, c. 30.
De argumento sumpto ex errore Pelagii et ex libris S. Augustini de Gratia Christi, et de Gratia et libero arbitrio, id., c. 33.
De argumento sumpto ex errore Semipelagianorum, et ex libris Augustini de Prædestinatione Sanctorum, et de Dono perseverantiæ, cum Epistolis Prosperi et Hilarii, id., c. 34.
De argumento sumpto ex Dono perseverantiæ, et de Correptione et gratia, id., c. 35.

AUCTOR.

Quantum distet sententia auctoris a sententia Gallorum et Semipelagianorum, append. 1, c. 5.

AUGUSTINUS.

Expenditur sententia Augustini in quæst. 2 lib. 1 ad Simplicianum, append. 1, c. 36.

AUXILIUM.

Auxilium sufficiens dari, quam certum, append. 1, c. 1.
Datur aliquod auxilium tantum sufficiens, id.
An tale auxilium sistat in ratione sufficientis, et ad effectum non perveniat ex defectu ulterioris auxilii quod in potestate hominis non sit, vel ex incongruitate aliqua a Deo intenta et captata, vel tantum ex hominis defectu et libertatis abusu? id.
Supponitur dari auxilium efficax, id.
Per efficaciam auxilii quid significetur, id.
In quo sensu possit dici auxilium efficax proprium esse prædestinatorum; sufficiens reproborum, id.
Etiam in reprobis dantur multa auxilia efficacia ad eos effectus propter quos proxime dantur, id.
Auxilium efficax quodnam sit, id.
Auxilium sufficiens, quid, id.
Si auxilium sufficiens est vere sufficiens, cur nunquam consequitur effectum actus secundi, id.
Cur tale auxilium non dicatur potius inefficax quam sufficiens, id.
Auxilium sufficiens ex se, unde habeat quod sit inefficax, id.
Divisio auxilii gratiæ in excitans et adjuvans, append. 1, c. 2.
Vide, GRATIA.
An efficax auxilium sit solum concomitans vel etiam præveniens? id.
An auxilium præveniens sit efficax et differat a sufficiente in additione auxilii prævenientis complentis efficaciam? id.
An Deus per auxilium faciat ut velimus? id.
Diversitas opinionum quoad auxilium concomitans, id.
Opinionum diversitas ex parte auxilii prævenientis, id.
Auxilium præveniens manens in ratione prævenientis potest esse et dici efficax, id.
Efficacia auxilii prævenientis, quatenus tale est, unde proveniat, id.
Tria auxilia ad actum conversionis a quibusdam requisita, append. 1, c. 3.
Secundum genus auxilii rejicitur, id.
Per alia duo sufficienter salvantur omnia quæ de efficientia gratiæ fides docet, id.
De modo sufficientiæ et efficientiæ primi auxilii magna differentia, id.
Quidam Doctores, ponentes secundum auxilium, interdum insinuant non esse necessarium tertium, id.
Investigatur mens auctorum secundi auxilii, id.
Tale genus auxilii non legitur in Scripturis, neque in Conciliis, neque in Patribus, id.
Cur illud genus auxilii auctor uon admittat, id.
Primum auxilium unde cætera incipiunt, prima gratia appellatur, append. 1, c. 10.

Primum auxilium et si non sit efficax sine nobis libere cooperantibus, tamen non est efficax ex merito nostro, append., c. 10.
Quæ sit differentia in auxiliis comitantibus , id., c. 11.
Auxilium concomitans, etiam primum, est aliquo modo debitum ex vi primi auxilii excitantis, id.
Auxilia prævenientia et concomitantia ut distinguuntur, id., c. 12.
Auxilium efficax proprium est ordinis gratiæ, et peculiariter requisitum ad actus liberos supernaturalis ordinis, id., c. 22.
Auxilium per modum principii distinguitur in illud quod datur per modum habitus, vel per modum actualis motionis, id., c. 27.
Distinctio auxilii in auxilium per modum concursus et per modum principii, id.
Auxilium prædeterminans reipsa distinguendum a concursu Dei, id.
Non posse dari auxilium physice prædeterminans quod a solo Deo fiat, id., c. 29.

B

SANCTUS BASILIUS.

Basilii testimonium extra rem inducitur ab adversariis, append. 1, c. 37.
Merito tribuit Deo liberationem nostram a statu peccati, et præparationem ad omne bonum, id.
Quod præparatio voluntatis non consistat in prædeterminatione physica, satis indicavit Basilius, id.

SANCTUS BERNARDUS.

Bernardus sentit libertatem destrui, et induci necessitatem si aliquid voluntatem præmoveat cui ipsa non possit resistere, append. 1, c. 39.
Ad libertatem requirit ut ipsa voluntas prævio arbitrio sese volvat, et quid sit sese volvere, id.

SANCTUS BONAVENTURA.

Bonaventura ab adversariis affertur in favorem physicæ prædeterminationis, append. 1, c. 42.
Si attente legatur, docet auctoris sententiam, id.
Quomodo ejus veritatem declaret, id.

C

CAUSA.

Plures causæ non possunt coucurrere ad eumdem effectum sine aliquo ordine inter se, append. 1, c. 5.
Comparatione causæ primæ nullus effectus fortuitus, id., c. 15.
Causa secunda quomodo recipiat a prima actualem operationem, id., c. 30.
Causa secunda dupliciter subordinatur primæ, scilicet ut recipiens et ut actus agens, id.
Motio causæ primæ ut modificetur, a causa secunda, id.

COGITATIO.

A sancta cogitatione et inspiratione salutis initium, append. 1, c. 5.
In sola seminatione sanctæ cogitationis operatur Deus sine cooperatione liberi arbitrii, ex Bernardo, id.

CONCILIUM.

Concilium Arausicanum loquitur de voluntate hominis ante vocationem Dei, append. 1, c. 6.
Concilium Arausicanum loquitur de Deo ut expectante simpliciter ad totum negotium salutis, id.
Concilii Arausicani intentio fuit reliquias Pelagianorum extinguere, append. 1, c. 6.

CONFESSIO.

Quid et quotuplex sit confessio epistolaris, append. 2, c. 1.
Quod confessio sumpta pro integro pœnitentiæ sacramento epistolaris esse non possit, certa sententia, id., c. 2.
Pœnitentiæ sacramentum ne ex parte quidem expressionis peccatorum, posse esse epistolare, qui censuerint, id., c. 3.
Expressionem sacramentalem peccatorum in summa necessitate posse esse epistolarem, Suaris sententia variis Doctoribus probata, id. c. 4.
Concilia et Pontifices pro sententia proposita, id., c. 5.
Rituale Romanum pro eadem sententia, id , c. 6.
Ratio congrua in ejusdem sententiæ confirmationem, id., c. 7.
Ad argumenta in contrarium posita capite tertio , id., c. 8.
Sigillatim ad argumentum ex decreto Clementis VIII contra confessionem per litteras vel internuncium, id., c. 9.
De aliis modis subministrandi partem materialem sacramenti pœnitentiæ per internuncium aut litteras, id., c. 10.

CONVERSIO.

Conversionis ad actum tria auxilia quibusdam ab auctoribus requiruntur, append. 1, c. 3.
Primum auxilium vocationis, id.
Secundum auxilium efficax, id.
Tertium auxilium, actualis concursus cum voluntate ad consensum, id.
Conversio ad nos ex parte Dei quid sit, id., c. 6.
Conversio nostra usus aliquis libertatis est, id.
Dei influxus immediate datus ad primam conversionem reipsa est gratia cooperans, id., c. 7.

CULPA.

Non solum culpæ sed etiam aliquæ pœnæ non intenduntur a Deo, sed tantum permittuntur, append. 1, c. 15.

D

DECRETUM.

Conferuntur decreta Pontificum et Conciliorum, quæ utraque sententia in suum favorem affert , append 1, c. 32.

DEPENDENTIA.

Dependentia quid significet, append. 1, c. 5.

DETERMINATIO.

Determinationis circa effectionem tres sententiæ afferuntur, append. 1, c. 3.
Vide PRÆDETERMINATIO.
Determinatio libera ex parte liberi arbitrii quid sit, id., c. 10.
Determinatio nihil refert ad auxilia gratiæ explicanda, id., c. 16.
Duobus modis intelligi potest determinatio pendere ex prævio usu liberi arbitrii, id., c. 17.
Nulla dispositio negativa temporis præcedentis potest esse talis, ad quam infallibiliter sequatur determinatio ad credendum vel pœnitendum, id., c. 18.
An determinatio sit aliquid in re ipsa distinctum a concursu, id., c. 27.

Varietas opinionum de principio determinante causam secundam, append. 1, c. 30.
Distinctio inter illa duo, determinationem scilicet et concursum, probatur, id., c. 27.
Expeditur comparatio inter auxilium, determinationem seu concursum in ratione prioris, vel posterioris, aut simultatis, id., c. 29.
Explicatur comparatio in causalitate inter determinationem et concursum seu influxum, sive Dei, sive liberi arbitrii, id.
Explicatur comparatio inter determinationem et concursum in ratione actus primi, id.
Determinatio ut fiat ex parte voluntatis, id., c. 30.

DEUS.

Deus non efficit in nobis sine nobis determinationem nostræ voluntatis ad consensum, append. 1, c. 3.
Pulsare ad ostium solius Dei est, aperire autem et hominis et Dei, id.
Deus, ut supernaturalis causa et prima, physice et realiter efficit actus nostros supernaturales, id., c. 4.
Deus , postquam sua gratia excitavit hominem, expectat usum libertatis illius, ut eum a peccato purget, id., c. 6.
Deus non expectat voluntatem hominis ut vocet, id.
Deus neminem deserit, nisi prius deseratur ab ipso, id., c. 11.
Deus non expectat bonum usum aut conatum liberi arbitrii ut hominem vocet, id.
Duobus modis inielligitur Deus aliquid præfinire, id , c. 15.
Deus cum justificaverti impium, illum non deserit, si non ab illo deseratur, id., c. 16.
Deus nihil agit ex necessitate materiæ, nec quoad qualitatem, nec quoad modum efficiendi, id , c. 30.
Deus omnia potest quæ contradictionem non implicant, quamvis modum investigare non possimus, id., c. 35.

DOCTRINA.

Alta est et remota a sensibus doctrina qua Pater interius docet, append. 1, c. 22.

E

EFFECTUS.

Dupliciter aliquis effectus potest esse infallibiliter a causa proxima, append. 1, c. 25.

ELECTIO.

Electio absque gratia efficaci salvari non potest , append. 1, c. 1.
Electio distinguitur in electionem ad gloriam vel ad gratiam, id., c. 12.
Electiones ut possunt multiplicari, id.
Electio est voluntatis actus, id.

F

FIDES.

Primus actus supernaturalis fidei, spei, charitatis, et a quo principio supernaturali procedant, append. 1, c. 4.
Fidei initium est credulitatis affectus, id. c. 5.

FINIS.

Intentio efficax finis infert necessitatem eligendi medium, append. 1, c. 4.

G

GLORIA.

Non solum ad gloriam consequendam sed etiam ad credendum datur vocatio efficax et congrua, append. 1, c. 1.

GRATIA.

Gratiæ divisio in efficacem et sufficientem breviter defenditur, append. 1, c. 1.
Per efficaciam quid significatur, id.
Gratia efficax quæ dicatur, id.
Datur gratia præveniens, seu excitans, aut operans efficax, id.
Potentia, non obstante tactu excitantis gratiæ, manet indifferens ad consentiendum vel dissentiendum, id., c. 2.
Gratia excitans realiter et physice fit a Deo in hominis voluntate, id., c. 4.
Gratia quæ prius excitat voluntatem, postea juvat illam moraliter, id.
Gratia excitans potest habere efficientiam physicam dependentem suo modo ab influxu liberi arbitrii, id.
Optime stare potest efficientia physica prævenientis gratiæ sine prædeterminatione physica, id.
Gratia concomitans non est pedissequa liberi arbitrii, id., c. 5.
Gratia concomitans est adjutrix voluntatis, et quasi baculum et fulcimentum ejus, id.
Gratia præveniens in quo incipit esse, physice illuminat intellectum et inclinat voluntatem, id.
Quid sentiendum de distinctione illa : Gratia præcedit influxum liberi arbitrii in essendo, non in causando, id.
Gratia subsequens est quam Deus confert homini bene utenti priori gratia, id., c. 6.
Præter gratiam prævenientem, agnoscit Ecclesia gratiam subsequentem, id.
Gratia præveniens intellectum et voluntatem afficit, id., c. 7.
Nulla ratione dici potest, quod gratia præveniens duntaxat intellectum illuminet, et a foribus voluntatem salutet, id., c. 8.
Motus excitantis gratiæ, qui in voluntate fiunt, sunt veræ inspirationes Spiritus Sancti, id.
Gratia actu non operatur ipsum velle, nisi quando voluntas cooperatur, id.
Prima gratia sanctificans cadere potest sub meritum imperfectum, id., c. 10.
Divisio primæ gratiæ in primam auxiliantem et primam sanctificantem, id.
Prima gratia auxilians, et prima gratia sanctificans in quo conveniant, id.
Nomine primæ gratiæ quid intelligant scholastici, id.
Subdistinctio gratiæ prævenientis, id., c. 11.
Licet gratia efficax ponatur in prædeterminatione physica, nulla differentiæ ratio inter prædictos actus assignari potest, id., c. 21.
Gratiæ Dei est non solum inspirare bonum propositum, sed etiam offerre opportunitatem exequendi illud, id., c. 31.
Gratia licet sit qualitas supernaturalis, suam tamen habet essentiam et naturam, et suas connaturales proprietates physicas, id., c. 46.

H

HABITUS.

Habitus supernaturales quo modo dicantur physice efficere actus suos, et dari ad operandum supernaturaliter connaturali modo, append. 1, c. 46.

HOMO.

Homo se disponit per Dei excitantem atque adjuvantem gratiam, append. 1, c. 4.
Homo potest dissentire divinæ vocationi, si velit, id , c. 9.
Quando homo dicatur facere quod in se est, et e contra, id., c. 11.
Homo non eligit bonum ad salutem conducens, nisi prius a Deo trahatur, id., c. 13.
Nil habet homo unde gloriari possit, id., c. 18.
Homo seipsum impellit et præcipitat, id est determinat ad peccatum, id., c. 26.

I

ILLUMINATIO.

Illuminatio pertinet ad vocationem, append. 1, c. 7.

IMPECCABILITAS.

Non est improbabile aliquos puros homines ita confirmari in gratia, ut non solum nunquam peccent, verum neque etiam absolute peccare possint, append. 1, c. 35.
Impeccabilitas Beatæ Virginis, id.
Non solum probabile non est, verum neque tutum est dicere omnes qui salvantur privari in hac vita pro aliquo tempore potestate peccandi, id.

INDIFFERENTIA.

Indifferentia pertinet ad libertatem, append. 1, c. 30.

INSPIRATIO.

Inspiratio pertinet ad vocationem, append., c. 7.
Abjicere inspirationem non est illam non sentire, sed illi non consentire, id., c. 24.

JUSTIFICATIO.

Justificatio incipit per vocationem, append. 1, c. 39.

L

LIBERTAS.

Libertas ut servetur in actionibus, quid sit necessarium, append. 1, c. 30.
Aliquid potest esse liberum dupliciter, id , c. 23.
Qua ratione conati sint adversarii defendere formalem libertatem in consensu voluntatis, non obstante prævia prædeterminatione physica, id.

LIBERUM ARBITRIUM.

Liberum arbitrium nihil supernaturaliter potest efficere sine Deo physice efficiente, append. 1, c. 4.
Liberum arbitrium dependet in agendo ab influxu physico causæ primæ, id.
Liberi arbitrii defectus ex natura sua respectu supernaturalium actuum, id.
Qua ratione possit Deus liberum arbitrium efficaciter perducere ad consensum, id., c. 7.
Quomodo intelligendum, quod bonus usus liberi arbitrii sit conditio necessaria ad prædestinationem, id., c. 12.
Modus operandi liberi arbitrii in actibus supernaturalibus est singularis, append. 1., c. 22.

LINGUA.

Deum gubernare linguam hominis, qualiter sit intelligendum, append. 1, c. 31.

M

MALUM.

Paulus sub dictione mali non solum comprehendit commissionem, sed etiam omissionem, append. 1, c. 18.

MERITUM.

Principium meriti non cadit sub idem meritum, et meritum debet antecedere præmium non subsequi, append. 1, c. 10.
Non sequitur meritum ex solis viribus naturæ, id.
In quo sensu nullum sit inconveniens admittere meritum primæ gratiæ sanctificantis, id.
Hæreticum est dicere posse hominem mereri primam gratiam per vires naturæ. id.

MOLINA.

Nusquam in libris Molinæ reperitur gratiam præstari ex operibus naturalibus, append. 1, c. 11.

MOTIO.

Prima motio et affectio ad bonum, append., 1, c. 5.

MULTITUDO.

Multitudo sine ordine est confusio, append, 1, c. 5.

N

NATURA.

Nullum naturæ bonum potest primam gratiam auxiliantem promereri ex Patribus, append. 1, c. 5.

NECESSITAS.

Necessitas simpliciter est duplex, append. 1, c. 30.
Ad necessitatem repugnantem libertati non est necessaria connaturalitas.

O

ORDO.

Ordinem esse necessarium in concursu plurium causarum ut intelligatur, append. 1, c, 5.

P

PARVULUS.

Molinæ dictum, quod quidam parvuli ita pereant, ut parentes illis subvenire nequeant, effectum esse et pœnam peccati primi parentis, in quo sensu intelligendum, append. 1, c. 15.

PECCATUM.

Aliqui privantur gratia propter sua peccata ad ostensionem divinæ justitiæ, append. 1, c. 11.
Peccata omnia dici possunt præter intentionem Dei esse, id., c. 15.
Peccatum non est intentum a Deo sed pure permissum, id.

PELAGIANI.

Qua ratione solvendum sit argumentum Pelagianorum, append. 1, c. 38.

PESEVERANTIA.

Perseverantia fit per continuatam successionem plurium actuum bonorum, append. 1, c. 1.
Circa donum perseverantiæ. desideratur ut sciamus quid et quale sit, et quomodo detur illis quibus datur, id., c. 35.
Singulare donum perseverantiæ, in statu naturæ lapsæ, non reddit hominem in hac vita impeccabilem pro aliquo tempore, sed tantum facit non peccantem, etc., id.
An sit in libera potestate hominis justi habere donum perseverantiæ, id.
Duo ad perseverandum requisita, id.

PŒNITENTIA.

Pœnitentia finalis sæpe consistit in uno actu contritionis, in puncto mortis, append. 1, c. 1.

POTENTIA.

Potentia indifferens non indiget, ratione indifferentiæ, peculiari auxilio ad operandum, append. 1, c. 23.
Per quid compleatur potentia ad primos actus eliciendos, id., c. 28.
Potentia passiva ut reducatur in actum, indiget quod recipiat illum ab aliquo agente, id., c. 30.

PRÆCEPTUM.

Præceptum liber facit qui libens facit, append. 1, c. 32.
Præcepta affirmativa non obligant pro semper, sed pro determinato tempore, id., c. 35.
Præcepti affirmativi transgressio ut sit culpabilis, necessarium est ut omissio actus debiti sit necessaria, id.

PRÆDEFINITIO.

Prædefinitio actuum liberorum absque gratia efficaci salvari non potest, append. 1, c. 1.
Auctores qui negant prædefinitiones absolutas liberorum actuum, ut intelligendi, id., c. 14.
Prædefinitio physica quid significet, id.
In quo sensu neget auctor physicam prædefinitionem, id.

PRÆDESTINATIO.

Prædestinatio absque gratia efficaci salvari non potest, append. 1, c. 1.
Prædestinationis certitudo sufficienter stabilitur ex divina electione absoluta, supposita scientia conditionata, id., c. 19.
Prædestinatio simpliciter dicta non tollitur ex eo quod tollatur prædeterminatio physica, id., c. 12.
Prædestinatio omnino gratuita et liberalis ex parte Dei, id.
Bonus usus quomodo sit ex prædestinatione divina, id.
Prædestinatio simpliciter dicta, in quo differat ab electione ad gloriam, id.
Certitudo prædestinationis in quo fundetur, id., c. 14.

PRÆDETERMINATIO.

Duæ gravissimæ difficultates quæ frequenter urgentur contra prædeterminationem physicam , append. 1, c. 18.
Talis prædeterminationis modus quem docent auctores adversæ sententiæ est incompossibilis cum actuali libertate ejusdem actus, ad quem voluntas prædeterminatur, id., c. 19.
Quidam fundant necessitatem prædeterminationis in sola differentia potentiæ liberæ, append. 1, c. 20.
Ostenditur explicari non posse quid sit prædeterminatio, nec quem locum inter divina auxilia sortiatur, id., c. 27.
Prædeterminationis physicæ defensores quid sentiant, id.
Prædeterminationi cur vox illa physica addatur, et quid significet, id., c. 46.

PRÆMOVERE.

Præmovere latius patet quam prædeterminare. append. 1, c. 8.

PRINCIPIUM.

An illud principium quod impotentiam nostræ voluntatis adjuvat, sit aliquid increatum vel creatum, append. 1, c. 4.

PRIORITAS.

Prioritas ex natura rei quid significet, append. 1, c. 27.

PROBABILITAS.

Probabilitas alia extrinseca, alia intrinseca, et unde ducatur utraque, append. 2, c. 9.

PROPOSITIO.

Propositio formidanda in doctrina adversariorum contenta, append. 1. c. 16.
Propositio auctori falso tributa, et quid de illa sentiendum, id., c. 12.

PROVIDENTIA.

Providentia divina quoad aliquos effectus suos expectat determinationem divinam voluntatis humanæ, append. 1, c. 6.
Ratio divinæ providentiæ ab adversariis posita, aliena est a divina bonitate et sapientia. id., c. 16.
Altitudo divinæ providentiæ in quo resplendeat.
Duo ad perfectionem divinæ Providentiæ pertinent, et quænam illa sint, id., c. 15.
Non est conveniens illa providentiæ ratio qua dicitur Deus non reliquisse in arbitrio prædestinati initium efficacis actus seu conversionis, id.

PULSARE.

Pulsare non est aliud quam vocare, append. 1, c. 6.

R

REGULA.

Regula summopere notanda ex Augustino, append. 1, c. 16.

S

SALUS.

Salutis initium unde sumendum sit, append. 1, c. 5.
Salutis initium a solo Deo operante in nobis, sine nobis libere operantibus, id.
Quam distinctionem de initio salutis meditati sint alii doctores, id.
Salutis initium nullo modo est a nobis non solum merentibus, verum nec libere cooperantibus, etiamsi determinatio sit a nobis operantibus libere, id. c. 10.
Initium salutis est ex gratia, et non ex libero arbitrio, id., c. 11.
In necessariis ad salutem Deus neminem deserit, nisi prius deseratur ab ipso, id., c. 16.

SANCTITAS.

Sanctitas hominis est finis prædestinationis ejus, non ratio vel causa, append. 1, c. 12.

SCIENTIA.

Sola scientia conditionata non confert certitudinem absolutam de futuro effectu, append. 1, c. 14.

SENSUS.

Expenditur verus sensus vulgatæ divisionis sensus compositi et divisi, append. 1, c. 24.
Inquo sensu admittenda prædicta divisio, id.

SUPPOSITIO.

Suppositio altera antecedentis, altera consequentis, append. 1, c. 30.

T

D. THOMAS.

Quid in controversia de physica prædeterminatione D. Thomas docuerit aut censuerit, append. 1, c. 40.
Expenduntur testimonia et locutiones D. Thomæ in quibus sentit repugnare libertati, physicam prædeterminationem et efficaciam prævenientis gratiæ consistere in congrua vocatione, id., c. 41.

TRACTIO.

Tractioni divinæ duos effectus proximos tribuit Augustinus, append. 1, c. 37.

V

VOCATIO.

Non solum ad gloriam consequendam, sed ad credendum datur vocatio efficax et congrua, append. 1, c. 1.
Vocatio eo modo alicui datur quo aptum erat ei qui illam erat secuturus, et homo trahitur ad Christum eo modo quo trahit sua quemque voluptas, id., c. 4.
Sicut ad fidem, spem, etc., potest homo vocari, et sufficienter tantum et efficaciter, et ita etiam ad actum contritionis vel amoris Dei, id., c. 21.
Vocatio bonam voluntatem præcedit, id., c. 5.
Verisimile est nullum esse adultum quamvis infidelem, cui Deus aliquod initium vocationis non tribuat, id., c. 6.
Nulla vocatio est tantum cognitio, id., c. 9.
Vocatio includit illustrationem intellectus et suavem delectationem sev motionem voluntatis, id.
Nulla vocatio cui liberum arbitrium non possit resistere, id.
Vocatio tantum sufficiens et inefficax non consistit tantum in cognitione, append. 1, c. 9.
Nulla est vocatio cui resisti non possit, id.
Vocatio pertinet ad gratiam excitantem et exordium salutis, id.
Nemo potest sibi tribuere quod vocatus sit, id., c. 10.
Nullum est opus ex solis viribus naturalibus liberi arbitrii factum, quod congrua vocatio seu auxilium præveniens efficax infallibiliter obtineat, id , c. 11.
Pie creditur Deum infallibili lege aliquando vocare omnes homines adultos, id.
Vocatio alia mere externa, alia interna, id.
In homine non solum externa vocatio, sed etiam prima illustratio interna datur mere gratis, id.
Vocatio congrua præcedit ad unumquemque supernaturalem actum, id., c. 14.

VOLUNTAS.

Nullum judicium intellectus quantumcumque supernaturale sit, infert in hac vita necessitatem, append. 1, c. 2.
Motus indeliberatus voluntatis non potest necessitare voluntatem ad efficiendum perfectum consensum, id.
Voluntas affecta motu excitantis gratiæ non manet determinata in actu primo ad efficiendum consensum. Voluntas sic mota non necessario manet determinata in actu secundo, id.
Determinationem voluntatis ad consensum liberum, licet a solo Deo non fiat, non fieri a solo arbitrio, append., 1, c. 3.
Voluntas quantumcumque a Deo præparata non potest elicere pietatis opus sine actuali auxilio Dei, id.
Voluntas quamdiu non componitur cum suo actu, domina est illius, id.
An illud pricipium quod impotentiam nostræ voluntatis adjuvat, sit aliquid increatum vel creatum, id., c. 4.
Præparatur voluntas a Domino, id , c. 5.
Voluntas ut sit pedissequa gratiæ, id.
Voluntas hominis dupliciter potest considerari, id., c. 6.
Voluntas a Deo præparatur per vocationem, id.
Tota præparatio quæ in voluntate fit per motus indeliberatos, eo tendit ut finis suavior et delectabilior appareat, id,, c. 8.
Voluntas non determinatur a Deo sine ipsa se determinante, id., c. 27.
In operibus gratiæ voluntates humanæ sunt instrumenta Dei, id., c. 30.
Voluntas diviua an rebus volitis necessitatem imponat, id., c. 40.

INDEX LOCORUM SCRIPTURÆ SACRÆ.

Expenduntur Sacræ Scripturæ testimonia, quæ ab auctoribus utriusque sententiæ de physica determinatione afferuntur, append. 1, c. 31.
Primum testimonium, Proverb. 21 : *Sicut divisiones aquarum, ita cor Regis in manu Domini*, etc., id.
Secundum testimonium, Esther. 19 : *Transfer cor illius in odium hostis nostri*, id.
Tertium testimonium, Esther. 15 : *Convertitque Deus cor Regis in mansuetudinem*, etc., id.
Quartum testimonium, Paral. 30 : *In Juda vero facta est manus Domini, ut daret eis cor unum, ut facerent juxta præceptum Regis*, id.
Quintum testimonium, Ezechiel 1. 36 : *Deus promittit hominibus se daturum illis cor novum, et spiritum novum, et ablaturum ab eis cor lapideum*, etc, id.
Sextum testimonium, ex eodem Propheta : *Faciam ut faciatis, et in præceptis meis ambuletis*, id.
Septimum testimonium, Isai. 50 : *Dominus Deus aperuit mihi aurem, ego autem non contradico*, id.
Octavum testimonium, Isai. 26 : *Domine, da pacem nobis, omnia enim opera nostra operatus es nobis*, id.
Nonum testimonium, ad Philippenses 2 : *Deus est qui operatur in nobis et velle et perficere pro bona voluntate*, id.
Decimum testimonium, ad Roman. 4 : *Patrem multarum gentium constitui te*, id.
Undecimum testimonium, Isai. 46 : *Consilium meum stabit, et omnis voluntas mea fiet*, append. 1, c. 31.
Duodecimum testimonium, Joann. 6 : *Nemo potest venire ad me, nisi Pater meus traxerit eum*, id.
Decimum tertium testimonium : de Lydia Purpuraria dicitur Act. 16; Deus aperuisse cor ejus intendere his quæ dicebantur a Paulo, id.
Decimum quartum testimonium, Rom. 9 : *Non est volentis neque currentis, sed Dei miserentis*, id.
Item, Prov. 16 : *Hominis est animam præparare, et Domini gubernare ling am*, id.
Item : *Cor hominis disponit viam suam, sed a Domino gressus ejus diriguntur*, id.
Decimum quintum testimonium, Hier. 10 : *Scio, Domine, quia non est in homine via ejus*, etc., id.
Decimum sextum testimonium, 1 Cor. 4 : *Quis enim te discernit? Quid habes quod non accepisti?* id.
Decimum septimum testimonium, Rom. 9 : *Cujus vult miseretur, et quem vult indurat*, id.
Decimum octavum testimonium, Joan. 15 : *Sicut palmes non potest ferre fructum nisi manserit in vite*, etc., id.
Item.Roman. 11 : *Non tu radicem portas, sed radix te*, id.
Omnia Scripturæ loca, in quibus dicitur Deus patientiam habere ut hominem adducat ad pœnitentiam, ostendunt Dei expectationem, id., c. 6.

FINIS TOMI DECIMI.

IMP. E. POISSON
CAEN.